

Szolga

A feketeség fojtogatva folyt a körül, és hidegen szivárgott a csontjaiba. A levegő élesen hasított a ziháló tüdejébe, miközben a torkából elhaló párafelhők csaptak elő. Remegve húzta össze magán a kabátját. Minden izma görcsbe rándult, amikor megbotlott egy macskakőben. A hirtelen mozdulat zaja még sokáig visszhangzott a mélybe vezető járatban. A fülében folyamként zubogott a vére, fogsora vacogva verődött össze. Homlokához csapott, és lesöpört róla egy sor izzadtságcseppet. Az egyetlen lámpás vérszegény fénye imbolygó árnyékot vetett a boltíves falra. Tágra nyílt szemmel bámult maga elé. Mintha egy ajtó körvonalai derengtek volna előtte. Újabb jeges szorítás kötötte gúzsba a belsőjét. Nyirkos tenyere megcsúszott a súlyos kilincsen. A tömör faajtó nyikorogva fordult el a rozsdás eresztékeiben. Belépett.

A rátörő világosság éles törként hasított a szemébe. A karját a szeme elé kapva lehajtotta fejét. Térdei megroggyantak, amint meghallotta a selymes hangot.

- Szóval méltóztatott színünk elé járulni.
- U-u-uram, m-mi mindent me-e-gtettünk...
- Valóban? Akkor mégis ki ez a Lidérc?
- A ne-nevét még ne-e-em tudjuk, d-de..

Képtelen volt a közeledő alakra emelni a tekintetét. Egy suhintás, és pokoli fájdalom hasított belé. A tudatára ereszkedő vérködön keresztül még utoljára hallotta a szavakat.

- Egy dolgod lett volna. Szolgálni a hatalmamat.

1. Rejtélyek

Az éjjeli Budapest utcáin fényárként hömpölygött a forgatag. A belváros zajai egyenletes zsongássá olvadtak össze. A villamosok megteltek a szombat esti bulikra tartó fiatalok nyüzsgő csoportjaival. Sok helyen turisták idegen nyelvű beszélgetése hallatszott. Egy részük fázósan húzta össze magán a kabátját a csípős őszi hidegben. Mások az ablakon kitekintve lelkesen bámulták a Duna-parton elterülő, történelmi városképet. A folyó csendes vizén kivilágított hajók úsztak, vagy várták a szórakozni vágyókat. Az egész város lüktetett az élettől. Majd hirtelen kialudtak a fények.

Döbbent csend következett. A villamosok megdermedtek, mintha hirtelen megfagytak volna. Egyedül az autók fényei világították be továbbra is az utat. A vezetők csodálkozva tekingettek szét, míg a közlekedési lámpáknál egy ideig feltorlódtak a járművek. A szolgálatos rendőrök segítségért telefonáltak a központba. A villamosok kinyitották az ajtókat, kieresztve magukból az emberáradatot. Azután szinte egyszerre bolydult fel a sokaság. Telefonok ezrei csillantak fel szentjánosbogárként a sötétségben. A tömegből izgatott beszélgetés és szitokszavak morajlottak fel. A váratlan áramkimaradás mindenkit kizökkentett a hangulatából. Ki kíváncsian, ki bosszankodva találgatta, hogy mi történhetett, miért nem tudott a városvezetés az eseményről előre. A többség a buszmegállókhoz tartott, vagy telefonált valamelyik ismerősének. Hamarosan elterjedt a hír, hogy kigyulladt a trafóállomás.

Senki sem vette észre, amint egy sötét árny elsuhant a fejük fölött. Mindenki a hírportálokat böngészte a mobilján, és várta, hogy orvosolják a helyzetet. A tűz oka egyelőre ismeretlen. Szirénázó tűzoltóautók rohantak a helyszínre. Közben a Kálvin téri templom tornya mögé egy szárnyas alak repült nesztelenül. A homályba olvadva

kémlelte a környéket. Nem a szemével látott. Érzékeivel feltérképezte a városrész minden zegét-zugát. Az emberek többsége nem mutatott semmilyen gyanús viselkedést. Azonban az áramszünet a riasztórendszereket is kikapcsolta, amelyek most tartalékáramról működve, hol szakadatlan szirénáztak, hol sípoltak. A közel állók fülüket befogva igyekeztek távolodni az elviselhetetlen zaj forrásától. Kiváló körülmények a betörőknek. Egy darabig még figyelt, majd elrugaszkodott az épület párkányától, és kitárt karjaival kifeszítette a szárnyait. Éjjeli kísértetként siklott az égen. A biztosító székházhoz érve rugalmas talpaival hangtalanul lendületet vett a falon, és repült is tovább. Az üvegfalú tömbházak előtt felkapta a szárnyait, és a tetejükről rúgta el magát.

A múzeumkert közelében kétes alakokra lett figyelmes. Fekete ruhában hasaltak a Nemzeti Múzeum tetején, és egy kötelet szorongattak, ami az egyik, felfeszített ablakon át az épületbe nyúlt. Nemsokára egy társuk mászott fel rajta, a hátára szíjazott csomaggal. Felhúzták a kötelet, majd villámgyorsan hátrarohantak, és eltűntek a tető mögött, ahol leereszkedtek a talajra. Előregörnyedve osontak végig a fák törzsei között, majd átszöktek a kerítésen. Egy a közelben parkoló sportkocsihoz futottak, ami a szűk kis mellékutcához képest félelmetes gyorsulással elhajtott velük. Nem sejtették, hogy valami a nyomukban van.

A kocsi nekivágott a Múzeum útnak. A macskaköves szakasz után még jobban rákapcsolt. A szárnyas alak ekkor érkezett a sarkon álló épület tetejére, majd rohanni kezdett rajta. A gépjármű kontúrját tisztán érzékelte, sőt, még a benne ülőket is. Négyen voltak. Emberfeletti sebességgel futott végig a hosszú, sötétbe burkolódzó házson. A tolvajok autója a szűk sarokhoz érve lelassított. Eljött a megfelelő pillanat. Zsákmányára lecsapó sólyomként ugrott le a háztetőről, és vágódott neki a kocsitetőnek. A megrémült vezető hirtelen elrántotta a

kormányt. A támadója oldalra siklott, és egyik kezével áttörve az üveget megragadta a sofört, majd egy lendületes mozdulattal kihajította. Ezután beugrott az elszabadult kocsiba, és tövig nyomta a féket. A másik három utast keményen megrántotta a tehetetlenségi erő. Ellenfelük rögtön kiütötte a mellette ülő rablót, majd mindkét kezével hátranyúlt. Úgy csapta egymásnak a két bűnöző fejét, hogy azok ájultan dőltek össze.

Érzékével végigpásztázta a gépjárművet. Egyből feltűnt neki valami szokatlan. Egy hosszú fémeszköz. De nem olyan volt az alakja, mint egy feszítővasnak. Egy kard! Különös gondossággal becsomagolva. Erre ment volna ki a játék?

A bűnöző előtt homályos kép kezdett derengeni. Majd belényilallt a fájdalom, mintha vaspánt szorította volna össze a homlokát. Hűvös őszi szellő csípte az arcát. Egyre tisztábban látott. Mindenhol a csillagos ég. Hátradöntötte a fejét, és háztetők sokaságát pillantotta meg. Hogy mi...? Rémülten kezdett kapálózni és kiabálni, amint fejjel lefelé csüngött a város fölött.

Valami vasmarokkal fogta a betörő bokáját, úgy lógatta ki az egyik elhagyatottabb, magas épület tetejéről. Egyszer csak erőyes és mély hang förmedt rá.

– Ki küldött?

Kétségbeesett sikoltozás volt a felelet. A szörnyűséges lény úgy rázta meg az áldozatát, mintha csak egy rongybaba lenne, majd újból ráordított, ezúttal angolul.

– Ki küldött?

– Könyörgök, eressz el! Meghalok!

– Igen, ha nem válaszolsz. Ki küldött?

– Kegyelem! Ha megmondom, kinyírnak, és a családom sem ússza meg.

A rablót hirtelen feldobta a kéz. Az emelkedés csúcsán egy pillanatra megállt, miközben úgy visított, akár egy malac. Majd egyszer csak ismét elkapták a bokáját.

- Miféle kardot loptatok? – harsogott az újabb kérdés.
- Atilla király kardját – hadarta a bűnöző – Ott van a kocsiban. Kérlek, ne ölj meg!
- Minek kellett az nektek?
- Nem tudom, mi csak megbízást teljesített...

A mondatot már felfelé repülve fejezte be. Vadul pörgött körülötte a világ. Majd egy durva szorítás a lábszáran ismét megállította. Egy pillanatra azt hitte, hogy megállt a szíve. Ezután hápogva és dadogva beszélni kezdett.

– Me-me-megszállott műgyűjtő, már so-sokadára lopunk neki régiségeket. Vázák, szobrok, fegyverek... Csupa ókori, vagy még régebbi darab. Nem tudom, hogy mire kell neki, és azt sem, hogy mi a valódi neve. Mi csak elhozzuk, amit kér, és megkapjuk a pénzt. Egyszerű tolvajok vagyunk, nem bántunk senkit, könyörgöm, higgy nekem!

– Egyszerű? – hangzott gúnyosan – Egy egész városrész áramellátását kivágtátok a trafó ellen intézett támadással azért, hogy betörhessetek a Nemzeti Múzeumba. Ezt nevezed te "egyszerűnek"?

– Be-be-beavallom profik vagyunk. De nem gyilkosok. Hagyj életben, könyörgök!

– Honnan tudod, hogy az áramkimaradás miatt nem lett-e halásos baleset, vagy nem halt-e meg senki se a kórházban?

– Már többször csináltunk ilyet. Sosem halt meg senki.

– Például mikor?

– Nem mindegy?

Egy erősebb rángatás a bokájától fogva, és már beszélt is.

– Drezda, 2019. Mi is benne voltunk. Ugyanez a módszer. A társainkat utólag lefülelték a zsaruk, de mi megúsztuk.

Egy rövid csend következett, mielőtt folytatódott a vallatás.

– Ott gyémántokat loptatok. De ez most nem egy díszkard, hanem egy harcban használt ókori darab. Minek kellett nektek?

– Esküszöm, nem tudom. Az utóbbi időben kizárólag ilyen régiségeket kér tőlünk.

– Mit jelent az "utóbbi időben"?

– Egy éve.

Vallatója elhallgatott pár másodperce. Majd a másik három, megkötözött és betömött szájú rabló mellé hajította. A visító bűnöző csak a körvonalát látta az éjszakában felé közeledő fantomnak.

– Ki vagy te? – tört ki végül a rémült emberből, mielőtt bekötözték volna a száját.

A távolból rendőrautó szirénázása hallatszott. A sötét alak a tetőpárkányra lépett, és mielőtt leugrott, öblös hangján válaszolt.

– Lidérc.

Az új kutatóközpont építése még mindig zajlott. A felállványozott épületrész fölé daruk nyújtották óriási nyakukat. A munkások kiabálása visszhangzott az egyelőre üresen kongó épületben. Egy gépezet lomhán mozgásba jött, és leeresztette a kampóban végződő sodronyát. Az építkezés mellett már büszkén díszelgett a készen álló épületegyüttes. Fákkaal szegélyezett sétány vette körül, amin keresztül a dolgozók épp munkába igyekeztek. Mögötte sűrűbben teleültetett zöld terület húzódott, egészen a Duna holtágáig. A környező lakópark álmosan nézte a kora reggel szorgoskodókat.

Nimród kilépett a sarkon álló épületből, és csatlakozott a tudósokból álló kollégái csapatához. Mindannyian valamelyik lakásból jöttek dolgozni, hiszen a szigorúan titkos projekt miatt az állam lezárta a területet, ugyanakkor szállást biztosított a kutatásban részt vevőknek.

– Szia Nimród! Hogy telt a hétfégi kiruccanás?

Nimród a gondolataiba mélyedve szinte meg sem hallotta a kérdést, csak akkor reagált, mikor már magán érezte a másik várakozó tekintetét.

– Fárasztóan – mormolta.

Kerülte a beszélgetést. Némán állt a retinaleolvasó elé, majd a sikeres azonosítás után belépett. Öles léptekkel haladt. Az ujjlenyomat leolvasó után már szabadon mozoghatott. Kora reggelre foglalt tárgyalót. Hamarosan be is lépett a terembe, ahol egy másik férfi már várt rá.

– Minden tiszta. De csekkold le te is! – szólt hozzá üdvözlés helyett a másik.

Nimród alaposan végigvizsgálta érzékével a termet és a környezetét. Sehol semmilyen adatszivárgást nem észlelet. Ahogy végzett, egyből a lényegre tért.

– Az Atilla király kardjának tartott ókori leletet akarták elrabolni. Állításuk szerint a névtelen megbízójuk az elmúlt évben mániákusan gyűjti az ilyen, vagy még régebbi műkincseket. A Nemzeti Múzeum környékén a trafók falaira gyűjtőbombákat helyeztek, és nagyjából egy időben robbantották fel az összeset. Az elmondásuk alapján egy profi szervezet tagjai, akik 2019-ben is ezzel a módszerrel rabolták ki a drezdai múzeumot.

Miklós rezzenéstelen arccal hallgatta a beszámolót.

– Pont akkor jött ez a különös hobbija, amikor mi kiástuk az ellipszoidot – jegyezte meg – És most már Magyarországra is elküldi az embereit.

Nimród bölintott.

– Pontosan erre gondoltam én is. Ez csak az első lépése lehetett.

Miklós összehúzott szemöldökkel vizsgálta a kezében tartott táblagépet.

– A szervezkedés valamennyi részletét le tudtam nyomozni, de nem az egészet. A Nemzeti Múzeumról és a kardról például semmilyen megjegyzésre nem bukkantam. Egyedül a Szabadság-híd pesti oldalát tudtam azonosítani,

mint az akció lehetséges színterét. De még ez sem volt túlzottan pontos.

– Újabb szuperbűnözővel állunk szemben – morogta Nimród.

– Azért nem kell egyből a legrosszabbra gondolni – emelte fel az ujját Miklós.

– Ki más tudta volna kicselezni a te hacker szuperképességedet?

Miklós a kezeibe temette az arcát. Pár másodpercig mindketten hallgattak, majd Miklós törte meg a csendet.

– Van valami ötleted, hogy mire kellhetnek neki ezek az antik leletek? Lehet bármi közülük az ellipszoidhoz, vagy a medálhoz? Hiszen azok korát közel tízezer évesnek becsülték a fizikusok. Az még a kőkorszak idejébe nyúlik vissza.

Nimród éppen behunyt szemmel masszírozta a halántékát.

– Fogalmam sincs. A lényeg, hogy ideküldte a bűnözőit, és ezentúl számolnunk kell vele.

Miklós pötyögni kezdett a táblagépén.

– Utánanézek minden információnak, ami múzeumi lopásokhoz, vagy régiségek felvásárlásához köthető. Hátha összeáll valami kép. Vagy hátha a bevitt tolvajok is vallanak még valamit.

Nimród legyintett. Miklós lebiggyesztett szájjal nézte barátja mozdulatát.

– Gondolom te már minden finomkodást mellőzve kifaggattad őket.

– Mégis mit kellett volna tennem? Meghívnom őket egy teára? – fakadt ki Nimród.

Miklós egy darabig nem felelt.

– Megértelek, Nimród. Valóban nagy veszéllyel állunk szemben. Csak azt mondom, lehetnél egy kicsivel kevésbé brutális a bűnözőkkel szemben.

Nimród válasz helyett csak mordult egyet.

– Nincs kedvem veled vitázni. Amúgy sincs már erre időnk.

– Igen, mindjárt itt az új jelentkező – nézett a táblagépe órájára Miklós.

– Csenge ajánlotta be, igaz? Valami biológus.

– Igen – tette le a tabletet az asztalra Miklós – Fiatal kutató, és a korábbi munkájából kiváló eredményei vannak a mesterséges vörösvértestek előállítására terén.

– Most minket akar kezelni, vagy az ellipszoidot vizsgálni?

Miklós figyelmen kívül hagyta a megjegyzést.

– Már fel is állított egy elméletet az ellipszoid eredetéről.

– Mintha nekünk nem lenne elég elméletünk.

Miklós mélyet sóhajtott.

– Nézd Nimród, tudom, hogy holt fáradt vagy, és hogy egyre több éjszakádat kell bűnözők elkapásával töltened. Tudom, hiszen Csenge és én támogatunk benne. De ettől még kérlek légy egy kicsit türelmesebb és megértőbb másokkal szemben is!

Nimród leroskadt a társa melletti székre.

– Lássuk az ifjú titánt!

Hamarosan kopogást hallatszott, majd egy magas, vékony testalkatú, a húszas évei közepén járó férfi lépett be. Barna kefehaját rövidre nyírta, sovány, simára borotvált arcát régimódi szemüveg keretezte. Miközben belépett, megbotlott a küszöbben, majd hadarva szabadkozni kezdett.

– Bocsánat, bocsánat, tiszteletem professzor urak!

Miklós barátságosan mosolygott rá, és hellyel kínálta. Nimród a fejét fogta.

– Szabó Sándor, mikrobiológus – olvasta Miklós az előtte lévő önéletrajzot – Látom szép kutatási eredményei vannak korábbiakról. Üdvözlöm a csapatban! Hogy telt az elmúlt hete nálunk?

– Kö-köszönöm, rettentő izgalmasan! El sem hiszem, hogy bekerültem a kutatásba. Ez a titokzatos és hatalmas lelet! Egyszerűen lenyűgöző!

– Igen, mindenki megdöbben, mikor először látja – felelte Miklós – Azért is várunk egy hetet a megbeszélések folytatásával, hogy az új kollégáknak legyen elég idő feldolgozni fejben és lélekben a látottakat. Nos, hogy érzi, sikerült?

Sándor magas homlokán izzadságcseppek tükröződtek, de csillogó szemmel válaszolt.

– Még mindig álomnak érzem az egészet! Egy nagyszerű álomnak! De igen – tette hozzá sietve – igyekeztem mindent elolvasni az ellipszoidról, amit csak lehetett, és sokat gondolkodtam, hogy mivel állhatunk szemben.

– És mire jutott? – dőlt egy kicsit előrébb Miklós.

Sándor nagy levegőt vett, majd belekezdett.

– Ugye tudjuk azt, hogy nagyjából tízezer éve létezik a lelet, és a föld alól került elő. Az anyagi összetétele egyelőre nem teljesen feltérképezett, de valamilyen összetett szerkezettel lehet dolgunk. A spektroszkópiai elemzések szerint a látható és infravörös tartományban szinte mindent elnyel. Valamint a mérések szerint bizonyos időközönként nagyenergiájú impulzusokat bocsát ki magából. Véleményem szerint nem kizárt, hogy a lelet nem egy lépésben jött létre, hanem fokozatosan, mindegy evolúciós úton.

– Egyértelműen szervetlen összetétele van – vágott közbe Nimród.

– Igen, és ezért vetődött fel bennem a gondolat, hogy talán lehetséges lenne egyfajta szervetlen fejlődés, ami a szervestől eddig elzártan, például a felszín alatt játszódhatott le. Olyan struktúrák jöttek létre, amelyek alkalmasak a geotermikus energiák minél hatékonyabb felhasználására, valamint a talaj alkotóelemeinek beépítésére a saját "szervezetükbe". Ahogy egyre összetettebbé váltak, úgy növekedtek méretben is. Végül

már olyan bonyolult művelet elvégzésére is képesek lettek, mint a kommunikáció. Ez megmagyarázná, hogy hogyan kerülhetett a felszín alá egy ekkora méretű test, mint az ellipszoid, és miért bocsát ki magából hullámokat. Lehet, hogy így küld üzenetet a társainak, akik valahol szintén a föld mélyén fogadják azokat, majd válaszolnak. Szóval elképzelhető, hogy egy eddig rejtett, földalatti civilizáció példányára bukkantunk.

Miklós mutatóujját az arcához tartva hallgatta. Nimród azonban közbeszólt.

– Krumplikirály és alattvalói.

Sándor idegesen felnevetett, Miklós pedig rosszálló pillantást vetett Nimródra. Majd újból a fiatal kutatóra nézett.

– Érdekes felvetés, és valóban sok eddigi tapasztalattal egybevág. Örülünk, hogy ilyen hamar és nagy lelkesedéssel vetette magát az új kutatásába. Most pedig folytassuk az eddigi munkánk ismertetését! Újabb elméleti összefoglalót fogunk Önnek bemutatni, aminek az anyagát utána kézhez kapja. Remélem, már várja!

Lelkes bólogatás volt a felett. Miklós ekkor bekapcsolta a falra szerelt monitort, ahol az ellipszoidról készült mérések kiértékelését bemutató prezentáció kezdődődiája tűnt fel. A tömör leírás az elmúlt fél év legfontosabb fejleményeit sorakoztatta fel, kezdve a mechanikai vizsgálatokkal, az elektromágneses méréseken át, egészen a vegyészek és atomfizikusok munkásságaival bezáróan. Miklós kezdte a beszédet, majd az előadás felénél Nimród vette át a szót. Tömör és nehéz szakmai beszámolót tartottak, amiben kihangsúlyozták azokat a mérőföldköveket, amelyek továbblendítették a kutatást. Végül a mai napig nyitott kérdésekből gyűjtötték össze a legfontosabbakat, valamint felsoroltak néhányat a kutatóközpontban elterjedt elméletek közül, amelyek próbálták egységes rendszerben magyarázni a rengeteg összegyűjtött tapasztalatot és adatot.

Sándor szorgos diák módjára figyelt, és jegyzetelt. A végén kérdések sokaságát intézte az előadókhoz. Miklós és Nimród alapos, kimerítő válaszokat adott. Sándor mindent leírt a füzetébe. Miklós mosolyogva figyelte.

– Mindent megkap hamarosan elektronikusan is, kolléga.

– Köszönöm szépen! Azért én szeretem a hagyományos, kézzel írt jegyzetekkel is kiegészíteni – hangzott a buzgó felelet.

– Rendben van, egyelőre ennyi. Hamarosan értesítjük! – zárta le a beszélgetést Nimród.

Sándor hálálkodva kihátrált, majd becsukta maga mögött az ajtót. Miklós elégedetten tette el az önéletrajzot, és kapcsolta ki a nagymonitort.

– Ígéretesnek tűnik. Ahhoz képest, hogy biológus, meglepően otthon van a fizika területein is.

Nimród türelmetlenül nézett az órájára.

– Másfél óránk elment ezzel a tényleges munka helyett.

Miklós felkapta a fejét, és a barátja szemébe nézett.

– Tudod Nimród, néha igazán nagy tahó tudsz lenni.

2. Vita

A karzat felett szűrt fény tűzött be a Parlament üres ablakain, a délelőtti ülés hűvös feszültséggel kezdődött. Érezhető volt a vihar előtti csend. Öltönyös és blézeres férfiak és nők feszkelődtek a régi fa padsorok között és várták a felszólalók álláspontjait. Nem volt meglepő ez a hangulat, hiszen az utóbbi idők eseményei érezhető nyomást helyeztek az ország vezetőire és a többi párt képviselőire is. A reggel óta zajló ülés lassan az ebédidőt taposta. A korai kávék kevésnek bizonyultak és nem csak az éhség, de a türelmetlenség is nőni kezdett. A napirend előtti felszólalások sorában a Függetlenségi Mozgalom elnöke, dr. Kovács Péter kérte a szót. Fölállt, szigorú tekintettel simított végig az asztalon, mielőtt megszólalt volna.

– Tisztelt Ház! Ideje végre Magyarország tényleges jövőjéről beszélni. A mezőgazdaság nemcsak élelmiszertermelést jelent, hanem sorskérdést. Engedjék meg, hogy bemutassam három pontból álló javaslatunkat, amely együtt szolgálná a vidék megerősítését és az ország függetlenségének védelmét!

Az első padsorban Veress András, az agrárállamtitkár félkönyökkel hajolt előre.

– Az egyetemek és a gazdálkodók között meg kell teremteni az élő kapcsolatot – folytatta Péter – Ne papírmunkák látszatvilága legyen, hanem valódi, szerves együttműködés. A biotechnológia közkinccsé kell váljék. A baktérium- és gombakultúrák, sőt még a csalánlé is helyettesíthetik a mérgező vegyszereket, és ma már valós alternatívák. Az okosöntözés technológiája kész: drón érzékeli a talaj nedvességét figyelő mérőműszerek jeleit, és csak ott locsol, ahol kell. Nem kell évszázados álmokra várni, ez már most használható lenne, ha a gazdák széles körben hozzájutnának.

A kormánypárti padsorokból két hangosabb mormolás hallatszott. Valaki megjegyezte:

– Csalánléből nem lesz GDP.

Péter megállt egy pillanatra, de nem válaszolt, inkább tovább lépett a második pontra.

– A termőföld nem spekuláció tárgya. Meggyőződésünk, hogy a nagybirtok rendszer fenntarthatatlan. Javaslatunk: igazságos, átlátható, helyi igényeken alapuló földosztás. Nem államosításról beszélek, hanem arról, hogy a termőföld a gazdák felelős tulajdonába kell kerüljön.

Most már Veress felhorkantott.

– Ez veszélyes beszéd!

Péter nem hagyta magát kizökkenni.

– A helyi piacokat is vissza kell adni az embereknek. Termelői piacokra van szükség, nem közvetítő multikra. Egy gazda éljen meg abból, amit termel, ne alamizsnából!

A sorokban főleg az ellenzéki párti tagok bólogattak, de a kormányoldalon egyre többek szemöldöke szökött a magasba.

– A harmadik és talán legfontosabb javaslat:

A pénz munkafedezetű, valódi gazdasági aktivitáson alapuló csereeszköz legyen, ne kiváltságosok felelőtlen játékszere! Olyan rendszert akarunk teremteni, amelyben a kibocsátás kizárólagos joga visszakerül az állam kezébe, azaz a nemzet szolgálatába.

Most már teljes hangzavar tört ki. A Házelnök csengetett. Veress felállt, jelezte, hogy azonnal reagálni akar.

– Tisztelt Ház, azt hiszem, ilyen fokú felelőtlenséget rég hallottunk itt.

Péter oldalra billentett fejjel, összefont karokkal figyelte a kormány képviselőjét.

– Kezdjük az első ponttal! – vágott bele Veress – Önök szerint az ország jövője a csalánlé és gombakultúrák használatában van. Szóval a modern mezőgazdaságot, amely versenyképességre, precizításra és globális

exportképességre törekszik, le kellene cserélnünk egyfajta háztáji boszorkánykonyhára? Komolyan azt hiszik, hogy ezzel lehet majd etetni tízmillió embert?

– Ez nem boszorkánykonyha, hanem biotechnológia – vágta rá Péter hangosan a helyéről. – Kutatásokkal, laboratóriumi fejlesztésekkel, egyetemi háttérrel.

– Ugyan már! – legyintett Veress – Tudjuk, mi történik ezekben a „kutatóközpontokban”. Adófizetői pénzből működő vidéki hobbigazdaságok, ahol fiatalok paradicsompalántákat dajkálnak, miközben azt képzelik, hogy forradalmat csinálnak. Tisztelt Ház! Ez nem gazdaságpolitika. Ez szintiszta álmodozás.

Péter ingerülten előrehajolt a padsorban.

– Akkor hogyan magyarázzák, hogy az ott alkalmazott módszerekkel kétszeres termés hozamot értek el, ráadásul műtrágya nélkül és fele annyi vízzel? Hogy már most több tucat településen működnek a technológiáink, és a gazdák sorban jelentkeznek az egyetem programjaira?

– Nézze – válaszolta Veress –, ha tényleg olyan eredményesek ezek a módszerek, miért nem publikálták őket nemzetközi fórumokon? Hol vannak a független hatásvizsgálatok? Miért nincs átláthatóság a pályázataikban?

– Azért, mert három kutatási pályázatunkat dobták vissza indoklás nélkül az önök minisztériumából! – vágott közbe éles hangon Péter egyik képviselőtársa.

Több kormánypárti politikus felhőrdült. A házelnök ismét csengetett.

– Megkérném a képviselő urat, hogy mellőzze a vádaskodást!

Péter odafordult a mikrofonhoz, és nyugodt, de metsző hangon szólalt meg.

– Ne aggódjanak, eljuttatjuk az adatokat mindenkinek! Ahogy a kiszorított gazdák panaszait is.

Veress nem válaszolt, helyette átváltott a következő pontra.

– A földosztásról pedig... – kezdte gúnyosan – ...ne is beszéljünk. Önök egyszerűen kisajátítanák a nagybirtokokat? Ez lenne a gazdaság modernizációja? A termelékeny agrárcégeket kisemmiznék, hogy visszatérhessünk a kisparaszti idillhez?

– Nem kisajátításról van szó – felelte Péter. – Hanem arról, hogy a jelenlegi földtörvények lehetővé teszik, hogy offshore háttérű cégek termőföldet vásároljanak, és tönkretegyék azt. Mi olyan szabályozást akarunk, ami védi a földet, és vele az ország jövőjét.

– Ez egy illúzió – csóválta a fejét Veress – Az exportorientált, nagyléptékű agrárvállalatok nélkül az ország élelmiszer-önellátása összeomlana. És a „termelői piac” sem fogja megoldani a rendszerhibákat.

– Épp ellenkezőleg – vágott közbe Péter – A helyi piacok megerősítése csökkenti a szállítási költségeket, növeli az élelmiszerbiztonságot, és visszaadja a gazdák méltóságát.

– És a harmadik pont! – emelte meg a hangját Veress, miközben lapozott a papírai között. – Az „új pénzrendszer”. Ez az igazi rémálom. Egy munkafedezetű, államilag szabályozott valuta, amely szerintük kiváltaná a jelenlegi rendszert? Ez nem pénzügy, hanem fantáziavilág.

– Nem kiváltaná – vágott vissza Péter –, hanem stabilabbá tenné. A jelenlegi rendszerben a pénz értékét spekulációk irányítják. A mi modellünk szerint a pénz mögött munka és értékteremtés állna, nem hitelezés és tőzsdei lufi.

– És mire alapozzák az elméletüket? – kérdezte Veress gyanakvón. – Az Önök „kerületi korona” nevű játékszerére? Egy közösségi utalványrendszert akarnak állampénzzé emelni?

– Nem játék, hanem működő modell – felelte Péter. – Már több kerületben forgalomban van, és mindenhol serkentette a gazdaságot. Ami kicsiben kiállta a próbát, az megfelelő gazdaságpolitikával országos rendszerre terjeszthető ki. Az állam szuverenitásának egyik kulcsa,